

JENNIFER L.
ARMENTROUT

DE
Player

Hij speelt een
spel – op het veld,
maar ook daarbuiten

GAMBLE BROTHERS-SERIE – DEEL 2

Jennifer L. Armentrout

De player

Gamble Brothers-serie – deel 2

Vertaling Tasio Ferrand

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Aan alle lezers: dank je wel.

Hoofdstuk 1

Terwijl Bridget Rodgers naar het oude vleespakhuis staarde, bleven er flitsen van de film *Hostel* door haar hoofd schieten. Volgens haar vriendin was de veelbesproken en alleen op uitnodiging toegankelijke nachtclub Leather and Lace dé hotspot van het moment. Maar kijkend naar de dichtgemetselde ramen en de met graffiti bekladde buitenmuren – waarschijnlijk moesten het bendesymbolen voorstellen – zwak verlicht door een gedempte, flikkerende straatlantaarn, kreeg Bridget de indruk dat de meeste klanten van die tent op Vermist-posters of als misdaadslachtoffers in het achtuur-journaal belandden.

‘Ik snap niet hoe je me hebt weten over te halen, Shell. We worden waarschijnlijk nog vóór middernacht slachtoffers van een of andere perverse rijkaard.’ Bridget trok de brede leren riem rond de taille van haar jurk recht. De riem was paars, uiteraard, en haar gebreide jurkje was donkerrood. Haar kenmerkende look was een beetje opzichtig, maar het zou in ieder geval de politie later helpen haar lichaam te identificeren.

Shell wierp haar een koddige blik toe. ‘Je wilt niet eens wéten wat ik heb moeten doen om een uitnodiging voor deze club te krijgen.’ Ze zwaaide met een soort visitekaartje voor Bridgets gezicht. ‘We gaan eens een heel ander soort lol maken. De plaatselijke kroegen zijn er niets bij.’

Met alle poeha die er rond Leather and Lace heerste, zou je verwachten dat ze er een betere locatie dan Foggy Bottom voor hadden gekozen. Het afzichtelijke gebouw, griezelig oprijzend uit

de mist die hier vaak 's nachts hing, wekte niet de indruk dat de clientèle uit de rijkste en machtigste mensen van DC bestond.

De nachtclub was een soort stadslegende geworden, en dat was waarschijnlijk deels te danken aan de naam. Leather and Lace, leer en kant dus. Serieus? Wie had dat ooit een goed idee gevonden? Naar verluidt was het een seksclub. Een plek waar mensen met 'gelijke interesses' elkaar troffen, een soort Match.com voor seksuele avonturiers of zo, maar dat geloofde Bridget niet echt. En als het wel zo was, nou ja, dan was het maar zo. Welbeschouwd waren alle nachtclubs en bars op de een of andere manier gericht op het vinden van seks. Het was in ieder geval de reden waarom de halve bevolking in het weekend ging stappen.

Het was de reden waarom ook zij vroeger in het weekend ging stappen.

'Kom op, kijk niet zo zuur,' zei Shell. 'Je hebt iets leuks en iets nieuws nodig. Je móét echt ontstressen.'

'Dronken worden –'

'En hopelijk van bil gaan,' voegde Shell er met een ondeugende grijns aan toe.

Bridgets lach veroorzaakte kleine stoomwolkjes in de koude lucht. 'Dat gaat echt mijn problemen niet oplossen.'

'Nee, maar je zult ze minstens even vergeten.'

Ze had inderdaad wat degelijke, ouderwetse stressverlichting nodig. Ze hield van haar werk en kon wel huilen bij de gedachte dat ze iets anders moest gaan zoeken, maar ze verdiende er niet genoeg mee om haar rekeningen te betalen, en dan met name de aflossingen van haar studieschuld. Die slokten een te groot deel van haar huidige maandinkomen op. Tegenwoordig schoot ze al zwaar in de stress als haar telefoon overging, vooral wanneer ze het nummer van studieleningverstreker Sallie Mae op het scherm zag verschijnen.

Sallie Mae was een lugubere aasgier.

Zuchtend bekeek ze het gebouw weer. Het was inderdaad een bendesymbool daar op die muur. ‘Hoe ben je nu echt aan die uitnodiging gekomen?’

‘Zo spannend is het eigenlijk niet,’ antwoordde Shell terwijl ze fronsend naar het kaartje in haar hand keek.

‘Oké dan.’ Bridget duwde haar schouders naar achteren, draaide zich naar Shell toe en moest glimlachen toen ze haar vriendin, die een stuk kleiner was dan zij, zag bibberen in haar strakke zwarte minirok. Het had soms voordelen om iets meer vet op je boten te hebben. Het was begin oktober en wel wat fris, maar haar knieën klapperden niet tegen elkaar van de kou. ‘Maar als het suf is of als iemand iets doet wat ik niet wil, maken we onmiddellijk rechtsomkeert.’

Shell knikte plechtig. ‘Deal.’

Met hun hakken klikkend op de gebarsten stoeptegels haastten ze zich naar iets wat de hoofdingang leek te zijn. Toen ze in het zicht van het piepkleine vierkante raam in de deur kwamen, ging het open en keken ze in het gelaat van een in zwart T-shirt gehulde vent met de bouw van een professionele worstelaar.

‘Kaart,’ blafte hij.

Shell stapte naar voren en stak hem de kaart toe. De uitsmijter pakte hem aan, bekeek hem snel en vroeg vervolgens naar identiteitsbewijzen, die hij even bestudeerde en teruggaf. Toen hij de deur opende, leken ze de populariteitstest en de leeftijdstoets te hebben doorstaan.

Maar goed, ze liepen dan ook beiden tegen de zeventwintig en konden niet meer worden aangezien voor minderjarigen die illegaal wilden gaan drinken. Zucht. Ouder worden kon flink waardevol zijn, maar het had ook z’n voordelen.

De ingang van de nachtclub was een smalle gang met plafondspotjes. De muren waren zwart. Het plafond was zwart. De deur waar ze op af liepen was zwart. Bridgets ziel stierf een beetje

van het gebrek aan kleur en uitbundigheid.

Ook de tweede deur werd geopend door een grote vent in... een zwart T-shirt. Bridget begon een thema te ontwaren. Shell liet een kort gilletje horen toen ze zich langs de tweede uitsmijter wurmde en hem langdurig aanstaarde, een blik die hij dubbel en dwars retourneerde.

Bridget was onder de indruk toen ze de hoofdzaal van de club rondkeek. De interieurontwerper had goed werk geleverd. Er was aan de binnenkant totaal niet te zien dat dit ooit een pakhuis was geweest.

De verlichting was gedempt, maar niet genoeg om ervoor te zorgen dat iedereen er om drie uur in de nacht goed uitzag. Het zat een meid soms gewoon niet mee. Er stond een aantal grote tafels rond een verhoogde dansvloer waar je in beschonken toestand waarschijnlijk slechts met gevaar voor eigen leven op en af kwam, maar hij was afgeladen. Langs de bloedrood geschilderde muren stonden grote, lange banken. Een wenteltrap leidde naar de tweede verdieping, maar de ingang daarboven werd bewaakt door uitsmijters.

Van wat Bridget kon zien, had ze het idee dat er boven privé-alkoven waren. Ze durfde te wedden dat er flink wat uitspattingen plaatsvonden in die duistere nissen.

Achter de trap was een grote bar met acht bartenders. Nooit eerder had ze zo veel bartenders tegelijk aan het werk gezien. Vier mannen, vier vrouwen, allemaal zwart gekleed, maakten cocktails en kletsten met klanten.

Het was druk, maar niet stampvol zoals in de meeste nachtclubs in de stad. En in plaats van de gebruikelijke schrale stank van sigaretten, bier en zweet, hing er hier een kruidnagelachtige geur in de lucht.

Dit was zeker geen slechte tent.

Shell draaide zich naar haar toe, haar zwarte clutch in haar hand

vastgeklemd. ‘Het wordt een avond die je nooit meer zult vergeten. Let maar op mijn woorden.’

Bridget glimlachte.

Een volgende shot vond zijn weg van Chad Gamble’s hand naar zijn mond. De brandende alcohol deed zijn ogen tranen, maar zoals het een ervaren drinker betaamde, zou hij een heel fust van dit spul weg moeten werken om dronken te worden.

En als hij de club zo rondkeek, leek het hem waarschijnlijker dat hij eerder dronken zou worden dan dat hij van bil zou gaan. Geen enkele vrouw had zijn aandacht getrokken. Goed, hij en zijn maat Tony waren door veel mooie vrouwen benaderd.

Maar Chad was niet geïnteresseerd.

En Tony was vooral bezig Chad de les te lezen. ‘Man, je moet het echt wat rustiger aan doen. Als je in de kranten blijft belanden, gaat de clubleiding je het leven heel moeilijk maken.’

Grijnzend leunde Chad naar voren om Barkeeper Jim te wenen. Hij wist niet zeker of de man echt zo heette, maar wat kon het ook schelen? Hij noemde hem al twee jaar zo en was nog nooit gecorrigeerd.

‘Nog een?’ vroeg Barkeeper Jim.

Chad wierp Tony een blik toe en zuchtte. ‘Maak er maar twee shotjes van.’

Grinnikend pakte de barkeeper een fles Grey Goose onder de bar vandaan. ‘Ik moet zeggen dat ik het met Tony eens ben. Als je een contract bij The Yankees tekent, ben je in de ogen van de meeste mensen een verrader.’

Chad rolde met zijn ogen. ‘Of ik ben slim en ongelofelijk ambitieus?’

‘Je agent is gewoon een inhalige klootzak,’ antwoordde Tony terwijl hij met zijn vingers op de bar trommelde. ‘Je weet net zo goed als ik dat The Nationals je goed betaalt.’

Barkeeper Jim snoof.

The Nationals betaalde hem meer dan goed. Zó goed dat hij er heel warmpjes bij zou zitten tegen de tijd dat hij met pensioen ging. Hij had zelfs nu al meer geld dan hij kon uitgeven, maar hij was pas dertig en kon nog zes goede jaren uit zijn werparm halen, misschien meer. Op dit moment was hij nog in de bloei van zijn leven. Hij had alles: hij kon geweldig harde, goddelijk snelle ballen gooien, kon ongelofelijk precies mikken, had veel spelervaring en, zoals zijn agent het uitdrukte, een gezicht dat hordes vrouwen naar honkbalwedstrijden trok.

Maar het geld en de contractaanbiedingen waren niet waar de clubleiding van The Nationals een probleem mee had.

De honkbalclub had een probleem met Chad, of eigenlijk met het feit dat hij een 'onverbeterlijk feestbeest' was, of hoe de roddelpers het ook noemde. Volgens *The Washington Post* had hij elke nacht een andere vrouw, en hoewel het idee hem verdomd leuk leek, was het verre van de waarheid. Maar hij had helaas zó veel relaties gehad dat het grote publiek alles geloofde wat er over hem werd geschreven. Zijn reputatie was zo bekend als zijn werparm.

Maar het was slecht nieuws als fans meer interesse hadden in wie hij naaide dan in de wedstrijdresultaten van het team.

De leiding van The Nationals wilde hem behouden, en Chad wilde ook blijven. Hij hield van deze stad, van het team en de coaches. Zijn leven was hier: zijn broers en het gezin van meneer en mevrouw Daniels, die als ouders voor hem waren geweest. De stad verlaten, betekende afscheid nemen van hen, maar het team eiste dat hij zich zou 'settelen'.

Settelen, verdomme, alsof hij een of andere minderjarige losbol was. Settelen? Goed, hij zou zijn door velen als 'lekker' bestempelde kont op deze barkruk 'settelen'.

Chad sloeg het shotje achterover en knalde het glas keihard terug op de bar. 'Ik ga nergens heen, Tony. Dat weet je.'

‘Goed om te horen.’ Tony zweeg even. ‘Maar wat als The Nationals je contract niet wil verlengen?’

‘Ze zullen het wel verlengen.’

Tony schudde zijn hoofd. ‘Je moet maar hopen dat ze er niet achter komen wat er woensdagavond in die hotelkamer is gebeurd.’

Chad lachte. ‘Man, jij was woensdagavond bij me en je weet dondersgoed dat er niets is gebeurd in die hotelkamer.’

Zijn vriend grinnikte. ‘En wie gaat dat geloven als die drie dames iets anders beweren? En ja, ik weet dat het nogal vergezocht is om ze “dames” te noemen, maar met jouw reputatie zal de clubleiding alles geloven. Je moet je gewoon gedeisd houden.’

‘Gedeisd houden?’ Chad snoof laatdunkend. ‘Ik denk dat je me niet goed hebt begrepen. Ze willen niet dat ik me gedeisd houd. Ze willen dat ik me settel.’

‘Wauw,’ mompelde Tony. ‘Ach, ze vragen je in ieder geval niet om te trouwen.’

Chad wierp hem een blik toe. ‘Nou, ik ben er vrij zeker van dat ze willen dat ik “een lieve meid” vind en “niet meer in nachtclubs kom” en –’

‘Nachtclubs zoals deze?’ Tony grinnikte.

‘Precies,’ antwoordde hij. ‘Ik moet mijn hele imago een make-over geven, wat dat imago dan ook mag zijn.’

Tony haalde zijn schouders op. ‘Je bent een playboy, Chad. Je moet kappen met die playboy-levensstijl van je.’

Chad deed zijn mond open, maar, ach, echt veel kon hij niet tegen die opmerking in brengen. Het woord ‘settelen’ stond niet in het woordenboek van de gebroeders Gamble. Zijn broer Chase rekende hij daar niet meer bij. De verrader. Chad was dol op Maddie, die binnenkort zijn schoonzus zou worden, en ze was perfect voor Chase, maar Chad en hun andere broer, Chandler, zouden zich niet binnen afzienbare tijd aan welke vrouw dan ook vastketenen.

‘Als je durft te zeggen: je moet niet de speler afkeuren, maar het

spel, beuk ik je van die kruk af,' waarschuwde Tony.

Hij lachte. 'Jij moet nodig eens neuken of zo. Je maakt je druk om niks. Zelfs als ik zou besluiten naar een ander team te gaan, maak ik het niet uit met jou, hoor.'

Tony stak een middelvinger naar hem op terwijl hij met zijn donkere ogen naar iets op de dansvloer achter Chad keek. Plotse-ling leunde hij met getuitede lippen wat naar achteren. 'Ah, die twee heb ik hier nog nooit gezien. Interessant...'

Chad draaide zich half om en probeerde vast te stellen wat Tony's aandacht had getrokken. Het moest wel iets heel bijzonders zijn, want zijn vriend was vanavond net zo weinig onder de indruk van het aanwezige aanbod als hij.

Zijn blik dwaalde over een lange, slanke blondine met een leren choker die stond te dansen met een andere vrouw. Ze starden Chad en Tony onverholoed aan, maar het waren stamgasten. Hij bekeek nog wat andere vrouwen, maar zag er geen nieuwe tussen staan. Net toen hij zich begon weg te draaien, ving hij een glimp op van haar met de kleur van donkere wijn.

Wel, verdomme. Hij had altijd een zwak gehad voor roodharige vrouwen.

Chad draaide zich helemaal om.

De vrouw stond naast een blondine die een drankje op een van de hoge tafels neerzette, maar zijn ogen gingen weer naar de roodharige. Ze was lang, haar hoofd zou waarschijnlijk tot aan zijn schouders reiken, en hij was bijna twee meter lang. Haar bleke huid, zo glad als porselein, was van het soort dat makkelijk een bloot kreeg. Van deze afstand kon hij de kleur van haar ogen niet zien, maar hij zou durven wedden dat ze groen of groenbruin waren. Haar lippen waren vol en boogvormig, het was een mond die erom smeekte genomen te worden en die tot lang daarna nog in de dromen van een man zou rondwaren.

Chads blik gleed over haar lichaam omlaag en, ja hoor, zijn pik, die

de hele avond niet actief was geweest, kwam tot leven. Haar rode jurk met mouwen tot haar ellebogen eindigde net boven de knieën, maar hij zag genoeg om te weten dat het hem erg beviel. De stof spande zich om haar volle borsten. Chad wilde de riem rond haar middel losmaken en voor heel andere dingen gebruiken. Ze had het lichaam van een pin-upmodel uit de jaren vijftig, met op en top vrouwelijke vormen. Een lichaam dat mannen uitdaagde hun handen en tong aan het werk te zetten als ze dat durfden, en, o ja, hij durfde wel.

‘Wel, verdomme,’ mompelde Chad.

Tony grinnikte. ‘Die rooie, hè? Ik zag haar eerst. Ik durf te wedden dat ze wel van wanten weet.’

Chad wierp zijn vriend een duistere blik toe. ‘Die rooie is van mij.’

‘O, rustig aan maar, jongen.’ Tony bracht zijn handen omhoog, alsof hij zich overgaf. ‘Ik vind die blondine ook leuk.’

Hij keek Tony lang genoeg aan om hem te laten weten dat hij geen grapjes maakte en richtte zijn aandacht toen weer op de roodharige vrouw. Ze zat inmiddels aan een tafel te spelen met het rietje in haar drankje. Een van de stamgasten, Joe of iets dergelijks, had de onbekende vrouw ook gezien en liep recht op haar af. Joe werkte voor de overheid, god mocht weten in wat voor capaciteit. Chad had nooit eerder problemen met hem gehad, maar nu kostte het hem alle zelfbeheersing die hij bijeen kon schrapen om niet op te staan en hem eigenhandig te verwijderen.

Joe zei iets, en de blondine lachte. Haar roodharige vriendin bloosde, en nu was Chads erectie zo hard als graniet. Hij wilde weten tot hoever die bloos reikte onder haar jurk. Nee, hij móést het weten. Zijn leven hing ervan af.

‘Shit,’ zei hij terwijl hij Tony even aankeek. ‘Heb ik je al eens verteld dat ik Joe een grote klootzak vind?’

‘Nee,’ antwoordde Tony grinnikend. ‘Maar ik kan me voorstellen wat je probleem met hem is.’

Afwezig knikkend, keek hij door zijn oogharen naar de roodharige dame. Wie ze ook was, ze zou vannacht niet met Joe mee naar huis gaan. Ze zou met hém mee naar huis gaan.

Hoofdstuk 2

Het publiek van Leather and Lace was... vriendelijk. Er waren al twee mannen en een vrouw naar hun tafel toe gekomen voor een ongedwongen babbeltje en wat openlijk geflirt. Als Bridget op vrouwen viel, zou ze zeker warm zijn gelopen voor de stroblonde schoonheid die naar Shell had staan staren, maar de twee mannen konden haar weinig boeien. En dat was best vreemd, want ze waren knap en charmant. Een van hen had haar veel aandacht geschonken, maar ze werd er niet warm of koud van.

Het zou best eens kunnen dat haar vagina defect was of zo.

Ze zuchtte en dronk haar glas leeg terwijl Shell haar verleidingstechnieken oefende op een of andere donkerharige vent die Bill of Will heette. De hypnotiserende dreun van de muziek maakte het moeilijk te horen wat ze tegen elkaar zeiden, maar de kans was groot dat Bridget later vanavond een taxi zou bellen.

Of erger nog: de metro zou nemen, terwijl ze altijd bedacht dat ze liever Dante's hel betrad dan de ondergrondse.

Zodra ze thuis was, zou ze die Reese's Pie aanvallen, de zoete taart die ze eerder op de markt had ontdekt, en in het boek duiken dat ze ongegeneerd van Maddies bureau had gestolen toen ze het kantoor verliet. Bridget had geen idee waar het over ging, maar de omslag was groen – een kleur waar ze van hield – en de kerel die erop afgebeeld stond was een lekker ding. O, en ze moest Pepsi te eten geven, de straatkat die ze in een Pepsi Cola-doos had gevonden toen hij nog een kitten was.

Wacht eens.

Het was vrijdagavond, ze was in een nachtclub en werd momenteel bekeken door een vent die leek te willen zeggen: ik wil je mee naar huis nemen en ik hoop dat ik niet al binnen vijf minuten mijn kruit verschiet... en zij zat te denken aan taart, een boek voor jongvolwassenen en het voeren van haar kat.

Ze was op haar zevenentwintigste al een kattenvrouwtje aan het worden. Geweldig.

‘Ik ga naar de bar,’ kondigde Bridget aan toen ze had besloten dat het misschien beter was om dronken te worden in plaats van zich zorgen te maken over het verloop van de avond. ‘Wil een van jullie nog wat drinken?’

Toen ze na een paar seconden nog geen antwoord had gekregen, rolde ze met haar ogen en stond op. Ze pakte haar lichtpaarse clutch, liep om de tafel heen en zette koers naar de bar. Het was in ieder geval wat drukker geworden sinds ze waren binnengekomen. Ze wurmde zich langs een vrouw met kort, zwart stekeltjeshaar en leunde tegen de bar aan.

Tot haar verrassing verscheen er direct een barman, schijnbaar uit het niets. ‘Wat mag het zijn, lieverd?’

Lieverd? Wat... lief. ‘Rum-cola.’

‘Komt eraan.’

Bridget glimlachte dankbaar naar hem en bekeek toen het publiek bij de bar. Tussen een aantal stelletjes stonden wat mensen die alleen waren of met iemand praatten. Ze zag een vent met donker haar en donkere ogen die haar bekend voorkwam.

Er werd een longdrinkglas voor haar neergezet, en ze opende haar tas om geld te pakken.

‘Het is al geregeld,’ zei iemand met een zware en warme stem. Er verscheen een grote hand op de bar naast haar. ‘Ik heb het op mijn rekening laten zetten.’

De bartender had zich al weggedraaid om iemand anders te bedienen voordat ze kans had gezien beleefd te weigeren. Het was

een regel van haar om geen drankjes te accepteren van vreemden. Snoep was een ander verhaal.

Ze draaide zich half om en liet haar blik omhoog dwalen van de lange vingers naar een donkere trui die tot aan de elleboog was opgerold. De stof spande zich om een grote, stevig gespierde bovenarm die vastzat aan brede schouders die haar ook bekend voorkwamen. Wie die kerel ook was, hij was uitzonderlijk lang. Hoewel ze zelf bijna één meter tachtig was, moest ze haar hoofd naar achteren kantelen om hem in de ogen te kunnen kijken, en dat bezorgde haar prettige kriebels in haar buik.

Op het moment dat ze zijn gezicht zag, verdwenen alle kriebels echter terstond, om te worden vervangen door een ontelbaar aantal onontwarbare emoties. Ze kende hem. Niet alleen omdat elke bewoner van deze stad wist wie hij was, maar omdat ze hem écht kende.

Een gezicht als dat van hem was net zo onvergetelijk als de kwaliteiten die hij met zijn broers deelde. Volle, expressieve lippen die er stevig en onverzettelijk uitzagen. Een krachtige kaaklijn en hoge jukbeenderen. Een neus die een beetje scheef stond doordat hij er drie jaar geleden een bal tegenaan had gekregen. Op de een of andere manier maakte die imperfectie hem nóg aantrekkelijker. Dikke, gitzwarte wimpers omrandden ogen zo diepblauw als de oceaan. Zijn donkerbruine haar was kort aan de zijken en bovenop wat langer en rommelig, alsof hij net uit bed was gestapt.

Het was verdomme gewoon Chad Gamble. Ster-speler van The Nationals, de middelste Gamble-broer en de oudere broer van ene Chase Gamble, die toevallig de vriend van haar baas/collega Madison Daniels was.

Godallemachtig.

Madison had haar zo veel over hem verteld dat ze het gevoel had hem zelf te kennen. Haar vriendin was met de drie Gamble-broers opgegroeid en al haar hele leven verliefd op een van hen,

maar Bridget had Chad nog nooit in het echt gezien, laat staan zo dicht bij hem gestaan als nu. Ze verkeerden natuurlijk ook niet in dezelfde kringen. Maar hier was hij dan, in een nachtclub waar volgens de geruchten alles om seks draaide, en hij had een drankje voor haar gekocht...

Was hij in de war? Dronken? Had hij te veel honkballen in zijn gezicht gekregen? En lieve jesus-in-een-kribbetje, wat was dat een hartverscheurend knap gezicht.

Volgens Maddie en de roddelpers was Chad een notoire rokenjager. Bridget had de vrouwen met wie hij zich ophield in de bladen gezien. Het waren allemaal lange en waanzinnig mooie modellen en zeker geen vrouwen die aan taarten en katten dachten.

Maar hij keek haar aan alsof hij wist wat hij deed. Het verraste en intrigeerde haar. 'Dank je,' wist ze er uiteindelijk uit te krijgen na hem een tijdlang als een sufferd te hebben aangestaard.

Chads ontspannen grijns veroorzaakte gefladder diep in haar onderbuik.

'Graag gedaan. Ik heb je hier nog nooit gezien. Ik ben –'

'Ik ken je wel.' Bridget bloosde hevig. Nu klonk ze als een stal-ker. Even overwoog ze hem te vertellen wat ze daarmee bedoelde, maar in een opwelling besloot ze gewoon even te zien waar dit heen ging. De kans was groot dat hij direct afscheid zou nemen als hij erachter kwam dat ze met zijn aanstaande schoonzus werkte. Deze man stond er niet om bekend dat hij het waar dan ook lang uithield, behalve dan op het honkbalveld. 'Ik bedoel, ik weet wie je bent. Chad Gamble.'

Zijn grijns werd nog groter. 'Dan ben ik in het nadeel. Ik weet niet wie jij bent.'

Nog steeds blozend, draaide ze zich om en pakte haar drankje. Ze moest zichzelf echt even wat moed indrinken. 'Bridget Rodgers.'

'Bridget,' herhaalde hij, en lieve hemel, hij zei haar naam alsof hij de klanken proefde. 'Mooie naam.'

Ze wist niet wat ze moest zeggen, en dat was verbijsterend. Normaal gesproken zat ze nooit om tekst verlegen, maar nu opeens wel. Waarom praatte deze godheid van een man met haar? Terwijl ze een slok nam, vervloekte ze haar plotseling wel erg gebrekkige gespreksvaardigheden.

Chad glipte tussen haar en de vrije kruk achter hem in. Ze waren zo dicht bij elkaar dat ze zijn kruidige, zeepachtige geur kon ruiken.

‘Is rum-cola je lievelingsdrankje?’

Nerveus uitademend, knikte ze. ‘Ik ben er dol op, maar ik hou ook van wodka.’

‘Ah, een vrouw naar mijn hart.’ Zijn blik ging naar haar lippen, en ze voelde zich warm worden vanbinnen. ‘Wanneer je je rum-cola op hebt, moeten we samen maar een shotje wodka nemen.’

Ze schoof haar haar achter haar oren en onderdrukte een ongetwijfeld mallotige glimlach. Hoewel ze betwijfelde of dit gesprek ergens toe zou leiden, durfde ze best aan zichzelf toe te geven dat ze de aandacht prettig vond. ‘Goed plan.’

‘Oké dan.’ Hij keek haar even diep in de ogen, boog toen naar haar toe en knikte. ‘Je raadt het nooit,’ fluisterde hij op samenzweerderige toon.

‘Wat?’

‘De kruk achter je is net vrijgekomen.’ Hij knipoogde, en dat zag er verdomd lekkeruit. ‘En achter me is er ook een vrij. Ik denk dat dat een boodschap voor ons is.’

Zachtjes grinnikend liet ze de glimlach dan toch maar op haar gezicht verschijnen, mallotig of niet. ‘Wat voor boodschap?’

‘Dat jij en ik moeten gaan zitten om een beetje te kletsen.’

De gekke, maar prettige manier waarop haar hart bonsde deed haar denken aan hoe ze zich had gevoeld toen ze een stuk jonger was en de jongen op wie ze verliefd was op een feestje met haar begon te praten. Alleen was het nu anders. Chad was anders. Er brandde een hevig vuur in zijn ogen wanneer hij naar haar keek.

Bridget keek even naar Shell, die nog steeds aan de tafel zat met die Bill of Will. ‘Nou, ik denk dat we maar naar het universum moeten luisteren.’

Ze ging zitten, en Chad deed hetzelfde nadat hij zijn barkruk iets dichterbij haar had neergezet onder het mom dat hij haar dan beter kon verstaan, hoewel zij wel beter wist. Ze was niet achterlijk en dit was niet de eerste keer dat ze een man in een bar ontmoette, maar Chad was bizar glad. Er was nog niet één afgezaagde opmerking over zijn lippen gekomen. Zijn stem was doordrenkt van zelfvertrouwen en van iets anders waar ze haar vinger nog niet op kon leggen.

Nu hij zo dichtbij zat, drukte zijn knie tegen haar dij aan. ‘Vertel eens, wat voor werk doe je, Bridget?’

Ze stond op het punt te vertellen waar ze werkte, maar bedacht zich. Het feit dat ze Maddie en Chase kende, zou de dingen ongetwijfeld veranderen. ‘Ik werk in de stad als directiesecretaresse. Ik weet het: dat is gewoon een veredelde secretaresse, maar ik hou van mijn werk.’

Met de hals van zijn bierfles spelend, legde Chad een arm op de bar. ‘Hé, zolang je het maar leuk vindt, maakt het niet uit wat het is.’

‘Vind jij honkbal nog steeds leuk?’ Toen ze de vreemde blik op zijn gezicht zag, voegde ze eraan toe: ‘Ik bedoel, je hoort altijd dat professionele spelers na verloop van tijd een haat-liefdeverhouding met de sport ontwikkelen.’

‘Ah, ik snap wat je bedoelt. Ik ben nog steeds dol op de sport. Van de politieke spelletjes hou ik wat minder, maar ik zou nog steeds niets anders willen doen. Ik mag honkballen en word er nog voor betaald ook.’

‘Politieke spelletjes?’ vroeg ze geïntrigeerd.

‘De dingen die zich achter de schermen afspeelen,’ legde hij uit voordat hij een slok bier nam. ‘Agenten. Managers. Contracten. Die dingen interesseren me niet echt.’

Bridget knikte en vroeg zich af wat hij vond van het verhitte debat dat de sportjournalistiek de laatste tijd voerde over de mogelijkheid dat hij het contract in New York zou ondertekenen. Honkbal was niet iets wat ze echt volgde; het sportkatern had ze slechts één keer tijdens een uitzonderlijk saai lunchuurtje gelezen. Nu ze eraan dacht realiseerde ze zich dat ze meestal direct naar de roddelpagina ging, waar altijd veel informatie over Chad te vinden was.

Terwijl ze aan haar drankje nipte, stelde hij haar vragen over haar achtergrond, en hij leek oprecht geïnteresseerd in haar antwoorden. Toen ze hem naar zijn opleiding vroeg, deed ze alsof ze niet wist op welke high school en universiteit hij had gezeten, maar dat wist ze natuurlijk wel. Het waren dezelfde als die van Madison.

‘Kom je hier vaak?’ vroeg ze toen het gesprek even stilviel. Haar blik ging naar zijn mond. Het kostte haar moeite om er niet naar te kijken en zich niet voor te stellen hoe zijn lippen tegen de hare aan zouden voelen, hoe hij zou smaken.

‘Eens per maand, soms wat vaker, soms wat minder vaak,’ antwoordde hij. ‘Mijn vriend Tony komt hier waarschijnlijk vaker dan ik.’

Nu wist ze waarom de donkerharige vent haar zo bekend voorkwam. Hij was ook een honkbalspeler. ‘Komt het hele team hier vaak?’

Chad lachte. ‘Nee, de meeste spelers zijn niet dol op dit soort dingen.’

‘O? Maar jij wel?’ Ze kon zich voorstellen dat een deel van de anderen getrouwd was.

‘Zeker wel.’ Hij boog weer naar haar toe en legde een arm op de rugleuning van haar kruk. ‘Dus je komt oorspronkelijk niet uit DC?’

‘Nee. Ik kom uit Pennsylvania.’

‘Wat een gemis voor Pennsylvania.’

‘Ha. Ha,’ zei ze droogjes, hoewel ze stiekem gevleid was. Dat feit

zou ze natuurlijk met zich mee het graf in nemen. ‘En je deed het nog wel zo goed voordat je dat zinnetje zei.’

Chad grinnikte. ‘Ik meende wat ik zei, maar ik ben het met je eens: het is een suf cliché. Hij trok het gezicht van iemand die diep in gedachten verzonken was en tikte met zijn wijsvinger op zijn kin. ‘Hm... Wat zou een beter zinnetje zijn? Wat dacht je van –’

‘Nee, nee,’ zei ze. ‘Laat dat betere zinnetje maar zitten. Wat is je slechtste zinnetje? Dat lijkt me veel leuker.’

‘Mijn sléchtste zinnetje?’ Er kwam een twinkeling in zijn ogen. ‘Je gaat er dus van uit dat ik ook slechte zinnetjes heb?’

Bridget gebaarde met de ene hand naar de bar om zich heen terwijl ze wat naar hem toe leunde, haar kin op haar andere hand zette en haar arm op de bar liet rusten in de hoop dat de pose verleidelijk was. Ze was een beetje uit vorm. ‘Je zei dat je hier vaak komt, dus, ja, ik denk dat je over veel slechte zinnetjes beschikt, playboy.’ En toen knipoogde ze. Ze knipoogde zowaar. Ze hoopte echt dat hij haar niet zou afrekenen op haar slechtste flirtpoging aller tijden, want ze was er vrij zeker van dat ze nog nooit zo tenenkrommend slecht had geflirt als nu.

De zware, schorre lach die Chad liet horen, trilde door haar heen. ‘Nou, ik zou mijn slechtste zinnetjes niet willen verspillen aan iemand die zo sexy is als jij.’

Bridget kon het niet helpen: ze proestte het uit. ‘Slimme zet, meneer. Heel slim.’ En nu zat ze te grijnzen als een idioot, maar dat paste wel leuk bij zijn maffe grijns. Wauw, ze was helemaal vergeten hoe leuk het was om te flirten met een slimme, sexy vent.

Hij maakte een quasi-buiging. ‘Ik doe mijn best.’

Op mysterieuze wijze verschenen er opeens twee glaasjes wodka op de bar. Chad lachte toen ze de shot niet in één slok weg wist te werken.

‘Valsspeler,’ zei hij plagend en met een sprankeling in zijn ogen.

Lachend wuifde ze met haar hand voor haar gezicht. ‘Ik weet

niet hoe je het in één keer achteroverslaat. Dat spul is zo sterk.’

‘Veel oefening.’

‘Leuk om te zien dat je uitblinkt in andere dingen dan alleen honkbal.’

Zijn blik ging naar haar lippen. ‘Ik blink in veel dingen uit.’

Chad gebaarde naar de barkeeper voor een glas water en schoof dat toen naar haar toe. Ze glimlachte dankbaar naar hem en nam een slok.

Net als een van de vrouwen in de liefdesromans die ze las, wist ze zich gevangen in zijn blik. ‘Weet je, nog één zo’n clichézinnetje, en je wint een messenset.’

Hij boog naar haar toe, en ze kreeg het gevoel dat er amper nog ruimte tussen hen in was. Haar hart begon sneller te kloppen toen er een deels geheimzinnige, deels speelse glimlach op zijn gezicht verscheen. ‘Heel, heel veel dingen.’

Haar wangen begonnen te gloeien, en ze hield zichzelf voor dat dat door de alcohol kwam. ‘Het is misschien goed als je weet dat ik ongevoelig ben voor barpraatjes.’ Dat was ze natuurlijk niet, dat bewees haar wild bonzende hart wel, maar dat kon haar niets schelen.

Hij stak zijn hand uit en streek met zijn knokkels over haar warme wang. Ze rilde. ‘Je bloost zo mooi.’

Bridget voelde haar wangen nog roder worden, en ze pakte snel haar water. ‘Hé, ik dacht dat je geen slechte versierzinnnetjes meer zou zeggen.’ Toen ze vanuit haar ooghoeken naar hem keek, zag ze hem aandachtig naar haar staren. Ze was er zelfs zeker van dat hij zijn ogen niet langer dan een paar seconden van haar af had gehaald.

‘Daar is ook geen lol aan.’ Maar toch rimpelden zijn ooghoeken van zijn lach. Zijn blik ging naar de barkeeper. ‘Nog een drankje?’

Ze knikte en bestelde iets minder sterks. Ze praatten verder, het werd steeds drukker rond de bar, en voordat Bridget het wist kon ze de tafels niet meer zien en was ze Shell uit het oog verloren.

Chad was inmiddels zo dicht bij haar komen zitten dat zijn hele been tegen dat van haar aan drukte. Het contact deed haar huid tintelen onder haar jurk.

Toen ze even opzij keek, viel haar blik op een dansend stel, voor zover je het dansen kon noemen. Het leek meer op staand seksen met kleren aan. De korte spijkerrok van de vrouw was omhooggeduwd, ze had haar been om de slanke heupen van de man geslagen, hij had zijn hand onder de gerafelde zoom van haar rok geschoven, en ze duwden hun heupen tegen elkaar aan. Bridget slikte en pakte haar drankje weer op.

‘Ik kan niet geloven dat ik je hier mijn beste versierpraatje geef en dat jij dat gewoon afdoet als “barpraatjes”. Ik ben zo gekwetst,’ zei hij grappend terwijl hij een hand op zijn hart legde alsof er een pijscheut doorheen ging.

Zijn plagende toon bezorgde haar een glimlach. ‘Ik zie dat je zelfvertrouwen er echt zwaar onder te lijden heeft.’

Chad lachte een zware, bulderende lach die langzaam zachter werd. Met voor het eerst een serieuze gezichtsuitdrukking boog hij zich weer naar haar toe. ‘Mag ik eerlijk zijn, Bridget?’

Ze trok een van haar wenkbrauwen op. ‘Wil ik dat wel?’

Langzaam traceerde hij met zijn handpalm haar wild kloppende halsslagerader, waarna hij zijn lange vingers achter haar nek legde. ‘Ik zag je voordat je mij zag. Ik ben met opzet naar deze kant van de bar gekomen om met je te praten.’

Alle samenhangende gedachten verdwenen uit haar hoofd. Was Chad serieus? En hoeveel had hij al gedronken voordat ze elkaar ontmoetten? Bridget had geen last van een laag zelfbeeld; ze wist dat ze mooi was, maar ze wist ook dat haar lichaamstype enkele decennia geleden uit de mode was geraakt en dat deze club vol zat met meiden van het type supermodel. Het soort waarmee ze hem keer op keer op foto’s zag.

Maar zij was degene met wie hij praatte, die hij aanraakte.

Hun lippen waren zo dicht bij elkaar dat hun adem zich vermengde. Het gestage gezoem van gesprekken en muziek om hen heen vervaagde. Misschien was het de alcohol of het feit dat hij Chad Gamble was. Zoals elke vrouw had ze zo haar eigen fantasieën over playboys, maar alles leek zo onwerkelijk. Ze was zich hyperbewust van wat er gebeurde, en tegelijkertijd kwam niets haar logisch voor.

‘En voor de duidelijkheid: dat was geen versierzinnetje.’ Chad hield zijn hoofd schuin. ‘Ik wil je kussen.’